

ОПАКЪ МЖЖЪ.

Имало единъ мжжъ, на който не могло да се угоди. Той често биелъ жена си за нищо и никакво.

Като се връщаль отъ работа, той сърдито я запитвалъ:

— Що си готвила за ядене?

— Посно, отговоряла жената.

— Защо посно, та не блажно? а? викалъ той и я биелъ.

Вечеръ питалъ:

— Кждѣ ми пригответи леглото?

— Въ кжщи.

— Защо въ кжщи, та не вѣнка? Не виждашъ ли, че е горещо?

На другиятъ день жена му готвила блажно.

— Защо блажно? Сега постно искамъ да ямъ, викалъ сърдито мжжътъ и пакъ бой.

На другата вечеръ жена му послала навѣнъ на хладовина.

— Защо си послала вѣнъ? Вжтрѣ искамъ да спя тая нощъ.

Другъ пжтъ искалъ да направи жена му баница.

— Съ що е баницата?

— Съ сирене.

— Защо съ сирене? Искамъ съ месо да бжде. И пакъ бой.

Така горката жена, каквото и да правила, не могла да угоди на опакия си мжжъ. Дотегналъ ѝ животътъ. Тя се оплакала на съсѣдката си и поискала отъ нея съвѣтъ. Съсѣдката ѝ била добра и умна жена, живѣла въ сговоръ съ мжжа си. Тя разказала на мжжа си, какво си пати клетета ѝ съсѣдка; тѣ рѣшили да ѝ помогнатъ.

Съсѣдътъ казалъ на жена си:

— Хайде прѣоблѣчи се въ дрехитѣ на съсѣдката ни, забради се напрѣдъ, па си прѣправи гласа и иди ти да пошетащъ на опакия мжжъ. Той е глупакъ и не ще да те познае. Ако и ти не можешъ да му угодишъ, нѣма и да си отива вече жена му у дома.